

Skolegerning i et Aar. Det er det Grundlag, vi staa paa endnu. Først nu, 51 Aar efter, er det, vi begynde paa at reformere dette Grundlag. Ja, nogle ville naturligvis sige: Vi fik jo en Revision af Seminarieloven i 1894. Vel gjorde vi det, og der kan naturligvis ogsaa paapeges enkelte Fremskridt, og Forbedringer ved denne Lov, men da Seminarieopholdet er 3 aarigt, altsaa det samme efter Loven af 1894 som efter Loven af 1857, vil man kunne forstaa, at der ikke kan være Tale om ret meget større Tilegnelse af Kundskaber. Ligeledes er jo heller ikke den Bestemmelse fra 1857 om, at Eleven før Optagelsen skal have beskæftiget sig et Aar med praktisk Skolegerning, bleven rørt ved Revisionen af 1894.

Ja, paa visse Punkter kan man maa-ske endog saa sige, at den Revision, vi fik i 1894, var et Tilbageskridt fra den tidligere Lov. Jeg tænker nemlig her paa Afgangsprøven fra Seminariet. Indtil 1894 foregik denne Afgangsprøve for en Kommission, hvis Opgave det var paa 3 forskellige Steder i Landet, København, Odense og Aarhus, at eksaminere alle de Elever, som indstillede sig til Skolelærereksamen. Man havde herved Sikkerhed for at faa en objektiv og uinteresseret Bedømmelse af samtlige Elever. Men saa skete der det kedelige, at et Statsseminarium et Aar havde det Uheld, at ikke mindre end 50 pCt. af Seminariets Elever faldt igennem til Eksamen. Saa kunde man se, der var noget galt, og at der var noget, man burde rette. Men man gjorde saa det forkerte, thi det, man rettede paa, det var dem, der eksaminerede, man henrettede Eksamenskommissionen, den afskaffede man, medens man ganske simpelt skulde have sagt: Fejlen ligger i Undervisningen paa det paagældende Seminarium, Eleverne blive ikke tilstrækkeligt forberedte, lad os hellere se at forbedre Undervisningen. Men den lod man bestaa, den ændrede man ikke, men man henrettede denne Eksamenskommission og indførte den Ordning, der er gældende den Dag i Dag, at det er Seminarielærerne, som faa Lov at eksaminere deres egne Elever. Den ærede Ordfører sagde, at personlig havde han ikke erfaret, at der var noget forkert i dette; men han havde hørt andre Censorer ymte noget om, at der var noget skævt i dette Forhold. Ja, det have vi vist alle hørt. Det viste sig nemlig senere hen, at da man havde faaet den nye Ordning, var der ikkelænger nogen, der faldt igennem til Skolelærereksamen, maaske højest en eller et Par Procent. Det er jo

saare naturligt. Naar Eleverne have deres egne Lærere som Eksaminatorer, skulde det være en meget daarlig Lærer, naar han og Eleverne holde sammen, om han ikke skulde være i Stand til at pudse Censor, den fremmede, som er sendt ud for at censurere dem. Læreren ved, hvor Eleven har sine svage Sider, og naar der bliver opgivet et eller andet Spørgsmaal til Eksamination, kan den dygtige Lærer, uden at der kan siges det mindste imod det, ganske naturligt lede Spørgsmaalet frem i den Retning, hvor han ved, at Eleven er sikker, og derimod undgaa de Ting, hvor han ved, at Eleven er mindre sikker; og derfor kan Resultatet selvfølgelig nu blive det, at det snart er en hel Sjældenhed, at nogen falder igennem. Det var det væsentligste ved den Revision, vi fik i 1894, og det er et stort Spørgsmaal, om det ikke maa siges, at det var et Tilbageskridt, og om det ikke vilde være langt bedre at falde tilbage til den Fælleskommission, der eksaminerede alle, hvorved man, som jeg nævnede før, fik en objektiv, uinteresseret Bedømmelse af samtlige Elever.

Naar jeg ser paa det forelagte Lovforslag, er jeg ikke i Stand til, saaledes som den ærede Ordfører, at holde rosende Lovtaler over det. Den ærede Ordfører sagde, at det var et rigtig godt lille Lovforslag. Han vilde saa gerne have det op-højet til Lov. Jeg siger: Det er meget smaa Fremskridt, der findes i dette Forslag. Det er i det væsentlige kun det gamle, vi have haft. Er der Fremskridt, er det af den Slags, som Højre kalder rolige og besindige Fremskridt; det er den Slags, som Reformpartiet plejer at betegne saaledes: Vi tage Opgaverne frem, naar deres Tid til Løsning er kommen. Der er ikke mange Fremskridt at se i dette Forslag.

§ 1 er ordret skrevet af efter Loven af 1894. Den har de 3 1 aarige Klasser paa Seminarierne, der kræve 40 Kr. aarlig i Undervisningspenge for hver Elev, og den kræver, at der til Seminariet skal være knyttet en Børneskole, hvor Eleverne altsaa skulle have Undervisning i praktisk Skolegerning. Den bestemmer ligesom den nuværende Ordning, at de 2 første Aar skulle anvendes til de almindeligere Dan-nelsesfag, medens man det sidste Aar, altsaa i ældste Klasse, særlig skal beskæftige sig med de Fag, som faa Betydning for Lærernes fremtidige Livsstilling. Lad os en Gang se paa dette. Det sidste Undervisningsaar paa Seminariet er i Virkelig-